

Змінювалися структура інституту і профіль спеціальностей. На базі рільничо-лісового інституту утворилися два самостійні інститути – сільськогосподарський та лісотехнічний. Для наближення навчального процесу і підготовки спеціалістів до виробничих потреб промислових регіонів інститут відкрив у Дрогобичі, Тернополі, Івано-Франківську та Луцьку свої філії, які згодом відокремились і стали самостійними вищими технічними навчальними закладами.

У червні 1993 року Львівський політехнічний інститут на підставі рішення міжгалузевої акредитаційної комісії Міністерства освіти України і постанови Кабінету Міністрів України отримав найвищий, четвертий, рівень акредитації, статус університету і назву – Державний університет «Львівська політехніка». Це дало можливість самостійно визначати зміст освіти, структуру і план прийому вступників, відкривати нові спеціальності, в тому числі гуманітарні. Політехніка може створювати у своїй структурі нові навчальні заклади, наукові установи різних типів, самостійно планувати і розвивати пошукові та фундаментальні дослідження, надавати вчені ступені, звання, розпоряджатися всіма видами асигнувань тощо.

11 вересня 2000 року Указом Президента України, враховуючи загальнодержавне і міжнародне визнання результатів діяльності та вагомий внесок у розвиток національної вищої освіти і науки, університету «Львівська політехніка» надано статус національного і назву – Національний університет «Львівська політехніка».

Сьогодні тут навчається близько 30 тисяч студентів за 63 напрямками підготовки та 127 спеціальностями. В університеті працюють понад 340 докторів наук, професорів та понад 1180 кандидатів наук, доцентів. До його складу входять 19 інститутів.

Редакційна колегія

Вібрації в техніці та технологіях

Будівля Політехніки. Архівне фото. Початок 1890-х років

Наклад 500 прим.

Всеукраїнський науково-технічний журнал
"ВІБРАЦІЇ В ТЕХНІЦІ ТА ТЕХНОЛОГІЯХ"

ISSN 2306-8744

Поштовий індекс 40229

МІНІСТЕРСТВО АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Свідоцтво про державну реєстрацію № 16643-5115 ПР серія КВ від 30.04.2010 р.

Періодичне видання включено до Переліку наукових фахових видань України, що

затверджений ВАК України (Постанова президії ВАК України від 01.07.2010 р. № 1-05/5);

входить у міжнародну наукометричну базу даних "Російський індекс наукового цитування" (РІНЦ)

Номер друкується згідно з рішенням Вченої ради ВНАУ (протокол № 8 від 28 лютого 2014 р.)

ЗАСНОВНИК *Вінницький національний аграрний університет*

Почесний редактор *д.т.н., проф. Берник П.С.*

За сприяння *Національної ради України з машинознавства*

Інституту проблем міцності ім. Г.С. Писаренка НАН України

Державний ВНЗ "Національний гірничий університет"

Дніпропетровського національного університету

Вінницького національного технічного університету

Національного технічного університету України

"Київський політехнічний інститут"

Національного університету біоресурсів і природокористування України

Національного університету "Львівська політехніка"

Полтавського національного університету ім. Юрія Кондратюка

Полтавської державної аграрної академії

Харківського національного технічного університету сільського

господарства ім. Петра Василенка

Національного університету харчових технологій

Національна редакційна колегія

Головний редактор

д.т.н., проф. *Паламарчук І.П.* (м. Вінниця)

Заступники головного редактора:

д.т.н., проф. *Іскович-Лотоцький Р.Д.* (м. Вінниця)

д.т.н., проф. *Ловейкін В.С.* (м. Київ)

д.т.н., проф., акад. НААН *Тищенко Л.М.* (м. Харків)

к.т.н., доц. *Цуркан О.В.* (м. Вінниця)

Відповідальний секретар – *Кудратова М.В.*

Члени редакційної колегії:

д.т.н., акад. НААН *Адамчук В.В.* (м. Київ)

д.т.н., проф. *Афтаназіє І.С.* (м. Львів)

д.т.н., проф. *Бобир М.І.* (м. Київ)

д.т.н., проф., акад. НААН *Булгаков В.М.* (м. Київ)

к.т.н., проф., чл.-кор. НААН *Войтюк Д.Г.* (м. Київ)

к.т.н., проф. *Джемелінський В.В.* (м. Київ)

к.т.н., проф. *Дудніков А.А.* (м. Полтава)

к.т.н. доц. *Зав'ялов В.Л.* (м. Київ)

д.т.н., проф. *Зінковський А.П.* (м. Київ)

д.т.н., проф. *Костогрив С.Г.* (м. Хмельницький)

д.т.н., проф. *Кузьо І.В.* (м. Львів)

д.т.н., проф., чл.-кор. НААН *Кушнарьов А.С.* (м. Мелітополь)

к.т.н., проф., чл.-кор. НААН *Мазоренко Д.І.* (м. Харків)

д.ф.-м.н., проф., акад. НАНУ *Матвеев В.В.* (м. Київ)

д.т.н., проф. *Надуть В.П.* (м. Дніпропетровськ)

д.т.н., проф. *Назаренко І.І.* (м. Київ)

д.т.н., проф. *Нахайчук О.В.* (м. Вінниця)

д.т.н., проф. *Некоз О.І.* (м. Київ)

д.т.н., проф. *Ольшанський В.П.* (м. Харків)

д.т.н., проф. *Ройзман В.П.* (м. Хмельницький)

д.т.н., проф. *Сілін Р.І.* (м. Хмельницький)

к.т.н., доц. *Солоня О.В.* (м. Вінниця)

д.т.н., проф. *Струтинський В.Б.* (м. Київ)

д.т.н., проф. *Шульженко М.Г.* (м. Харків)

д.т.н., проф. *Франчук В.П.* (м. Дніпропетровськ)

д.т.н., проф. *Ярошевич М.П.* (м. Луцьк)

к.т.н., доц. *Ярошенко Л.В.* (м. Вінниця)

Зарубіжні члени редакційної колегії:

д.т.н., проф., чл.-кор. РАТН *Бабічев А.П.* (м. Ростов-на-Дону, Росія)

д.т.н., проф., акад. РАН *Блехман І.І.* (м. Санкт-Петербург, Росія)

д.т.н., проф. *Копилов Ю.Р.* (м. Воронеж, Росія)

д.т.н., проф. *Серга Г.В.* (м. Краснодар, Росія)

д.т.н., проф. *Субач А.П.* (м. Рига, Латвія)

д.т.н., проф. *Віба Янес* (м. Рига, Латвія)

д.т.н., проф. *Войнаровські Юзеф* (м. Глівіца, Польща)

д.т.н., проф. *Яцун С.Ф.* (м. Курськ, Росія)

Технічний редактор - Кудратова М.В.

Адреса редакції: Редакція журналу "Вібрації в техніці та технологіях"

ВНАУ, вул. Сонячна 3, м. Вінниця, 21008

тел. (8-0432) 43-72-30 (просити 337)

e-mail: vibration_vin@mail.ru, офіційний сайт: http://vibrojournal.vsau.org

Банківські реквізити: Банк УДК у Вінницькій області, ВНАУ МФО 802015, код 00497236, р/рах. № 31252201102055

Національний університет «Львівська політехніка» –

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

З перших років свого існування Львівська політехніка зарекомендувала себе як потужний осередок науки і освіти в Європі, генератор технічних ідей та винаходів. У всі часи з її стін виходили елітні висококваліфіковані інженери. Цей престиж здобувався працею багатьох поколінь викладачів, професорів, науковців.

Львівська політехніка – одна з найдавніших академічних технічних шкіл у Європі і перша на українській землі. Як Технічна академія вона відчинила свої двері 4 листопада 1844 року і її першим директором був Флоріан Шіндлер.

Восени 1848 року будинок Технічної академії згорів. В 1849–1850 роках приміщення Академії відбудували, але воно не могло задовольнити галицьку громадськість, оскільки в цей час у країнах Європи відбувалась технічна революція. Назріла необхідність будівництва нового приміщення, яке відповідало б вимогам політехнічної освіти. Підготовку проекту нового приміщення Академії і керівництво його будівництвом доручили архітектору Юліану Захаревичу, який згодом (14 листопада 1877 року) став ректором. Будівництво головного корпусу Академії тривало 3 роки (квітень 1874 р. – жовтень 1877 р.).

Головний корпус споруджений у стилі пізнього Ренесансу. Його центральний вхідний портал, акцентований шістьма корінфськими колонами, монументальний і виступає вперед. Увінчує споруду аттик з трифігурною скульптурною композицією авторства Леонардо Марконі. Алегоричні жіночі фігури символізують інженерію, архітектуру та механіку – три факультети, розташовані тоді в будівлі. На аттику викарбувано: LITT ERIS ET ARTIBUS (НАУКАМИ Й МИСТЕЦТВОМ).

У 1877 році Технічну академію перейменували на Політехнічну школу з правами вищого технічного навчального закладу Австро-Угорської імперії. Вона стала складовою європейської технічної науки. У Політехнічній школі навчалися студенти з Росії, Німеччини, Румунії, Франції, Туреччини та інших країн.

У вересні 1880 р. Політехнічну школу відвідав цісар Франц Йосиф, який замовив у Яна Матейка одинадцять картин, котрі відображали б технічний прогрес людства. Нині ці картини прикрашають актову залу головного корпусу університету.

В 1894 році прийнято статут Політехнічної школи, а в 1901 році школа одержала право на присудження наукових ступенів докторів технічних наук і почесних докторів. У 1912 році звання почесного доктора удостоїлись Марія Склодовська-Кюрі, Ян Франк, Юліан Медведський, Август Вітковський. До 1918 року ступінь доктора наук здобули 64 інженери.

У червні 1920 року приймається новий статут Політехнічної школи і вона перейменовується на Львівську політехніку. В 30-ті роки в Політехніці функціонували сім інститутів: архітектурний, хімічний, механічний, сухопутної та водної інженерії, рільничо-лісовий, загальний.

У жовтні 1939 року Львівська політехніка перейменовується на Львівський політехнічний інститут.

Друга світова війна перервала навчально-наукову роботу інституту з 1941 до 1944 року. У ніч з 3 на 4 липня 1941 року на Вулецьких горбах гітлерівці розстріляли десятки учених, зокрема професорів Політехніки – К. Вайгеля, Р. Віткевича, В. Круковського, А. Ломницького, С. Пілята, В. Стожека та інших. 26 липня у підвалах гестапо загинув професор К. Бартель. Частина професорів виїхала до Польщі. Діяльність Львівської політехніки відновилась у 1944 році. В ній навчались тоді близько 440 студентів. Практично наново почав відроджуватися науковий потенціал інституту. У Львівській політехніці виявили бажання працювати видатні вчені низки навчальних закладів України та Росії: академіки Г. Савін, В.Сельський, О.Харкевич, професори К. Карандєєв, Г. Погодін-Алексєєв, Г. Кияниця, А. Занько та інші.